

kun den nyfåede Frihed, uden tillige at være belempret med Bevninger af en tidligere Tilstand, eller uden gennem Overlevering at have tilegnet sig en anden Tilstand som Bytte. Men tænke vi os den nordamerikanske Tilstand indført her hos os, saa vilde man ved Siden af samme have og vistnok holde paa Tiender og andre Udgifter, der ikke ere nordamerikanske. Hos os have vi jo etableret en Kirke, hvortil der er henlagt Meget, der er sammenvillet med Statsanliggender, og hvis Embedsmænd have en borgerlig Virksomhed i Staten. Men dette stemmer ikke med en nordamerikansk Tilstand; en saadan maa udvikles paa et ganske andet Grundlag.

Seg vil slutte med paany at fremhæve, at § 1 ikke kan være fremkommen for at afhjælpe en aandelig Trang i den danske Kirke, siden den slet ikke vil medføre, at Kirken vinder flere Lærerkrafter, thi — jeg vil opfordre Enhver til at modsigte det, der kan gjøre det — de Lærerkrafter, som kunne faaes ved entledigede Præster, have Intet at betyde for den danske Kirke uden i et ganske enkelt Tilfælde. Seg fraraader saaledes i højeste Grad at ophøje Paragraph 1. til Lov. Vil man indrette noget Alvorligt for at faae et andet Forhold bragt tilvie i Henseende til vore Præsters Virksomhed, og for at give Menigheberne Indflydelse paa Præsternes Udnævnelse, saa maa den Sag ogsaa tages meget alvorligere, og jeg kan forsikre det ærede Thing, at jeg ikke skal være nogen Modstander af en alvorlig Stræben i denne Retning. Thi jeg erkjender, at der i den Maade, hvorpaa Præsten udnævnes og ansættes i Danmark, kan være store Mangler tilstede, men nærværende Forslag afhjælper ganske vist slet ingen af disse Mangler.

J. Jørgensen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den 4de Landsthingsmand for 10de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Jørgensen: Det er jo dog underligt, at Minge, naar man forlanger Noget, siger: Det er altfor stort et Skridt; det gaar

ikke an; og samtidig sige Andre: Det hjælper ikke, det er altfor lidt; skulle vi gjøre Noget, maae vi gjøre noget ganske Andet. Det Sidste har den ærede sidste Taler paaberaabt sig. Det er kun, siger han, for en eneste Mand, Pastor Birkebald, men hertil skal jeg bemærke for det Første, at det maaskee gjælder flere Hundrede, som slutte sig til Birkebald — det er dog Noget; for det Andet, at Capellaner ere tagne med, og for det Tredie, at det meget godt kan tænkes, at en Præst, der ikke havde Kraft til at kunne bestyre alle de borgerlige Forretninger, naar det var tilladt, dog kunde vedblive at forrette de kirkelige Handlinger for dem, som sølte sig hjertelig forbundne med ham. Naturligvis kan man altid finde Noget at indvende. Seg mener dog, at her er god Grund til at gaae ind paa Forslaget.

Strom: Det er ikke uden en vis Ungstellighed, at jeg idag tager Ordet for at støtte Fleertallets Forslag. Denne Ungstellighed skriver sig dog ikke fra de Skræmmebilleder, som idag ere opstillede i Salen først af den ærede Iste Landsthingsmand for 10de Kreds (Rehmann) og dernæst af det ærede Medlem for Kjøbenhavn, som næstsidst havde Ordet (Madvig). De overbød rigtignok hinanden, idet den Første sagde, at naar vi vedtage dette Forslag, løbe vi lige Luft ind i nordamerikanske Tilstande, og det andet Medlem sagde: Nei, det forslaaede ikke nær, vi komme meget videre og i meget meget værre Tilstande end de nordamerikanske. Disse Skræmmebilleder ere nu i 6 til 7 Aar saaledes altid vendte tilbage, naar der er Tale om ubetydelige kirkelige Fremskridt, at de ikke afficere mig, men det er en anden Ungstellighed, der holder mig tilbage, og den er fremkommen ved, hvad der passerede mellem den høitæredede Kirkeminister og mig ved Sagens første Behandling. Da jeg nemlig saa godt, jeg formaaede, havde støttet Lovforslaget, reiste den ærede Cultusminister sig umiddelbart derefter og erklærede, at ved det Foredrag, jeg havde holdt, var han end høitligere bestyrket i sine Betænklichkeiten mod Loven, og derfor er der en Stemme, som hvisker til mig: Tag Dig iagt, for hvad Du siger; thi Du kan let, ved hvad Du anfører for Loven, endnu hder